

Vega Parallel

Cazimir Maximillian

Vega Parallel

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel

In voorbereiding:

Een giraffe in Praag
Ik niet hoor!

Eerste druk: januari 2018

Copyright © 2018 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian en Franca Bultstra
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402170948

Voor Ismail Ilgun en Jan Roos

Look!
Up in the sky!
It's a bird!
It's a plane!
It's Superman!

Ik, Sjakie,

Vroeger bestond mijn hobby voornamelijk uit het verzamelen van boeken en platen... en gitaarspelen. Nu bestaat mijn hobby uit het luisteren naar de overgebleven platen, lezen van overgebleven boeken, gitaarspelen en het observeren van de medemens.

Als in een kermisattractie zwerf ik dagelijks door de stad, met mijn gitaar, mijn hoed, mijn ongeschoren kop, bomberjack, schoenen die te klein worden en een Certina-horloge van mijn vader om mijn pols. Vandaag heb ik op diverse locaties gespeeld; van buurtpleintjes tot de Kalverstraat naar de Noordermarkt. Nu sta ik op het Rembrandtplein en pingel zelf geschreven liedjes, of bestaande liedjes als Love will Tear us Apart van Joy Division, Wonderwall van Oasis en Bobby Brown van Frank Zappa... De trams die voorbijrijden, al die kakelende toeristen en studenten, de overvolle terrassen, dat enorme scherm boven de Escape met die poezelige reclames... Allemaal zo lief, leuk, schattig, hoopvol, maar wat zie ik om me heen? Niks wat die reclamespotjes ons allemaal beloven. De reclameborden op de daken van de voorbijrijdende trams vertonen reclameblokken over bijvoorbeeld de nieuwe Samsung-telefoon, geurtjes en zogenaamde stichtingen. Iets wat je voorheen alleen in Science Fiction-films ziet, lijkt met het jaar meer steeds de werkelijkheid te worden. Gelukkig zijn er vandaag nog wel een paar goedzakken voorbij gekomen die enkele munten in mijn hoed gooiden. Vervolgens word ik weer eens uitgelachen door een paar van die yuppen. Ik negeer dat... Dat is het leukste, daar kunnen ze niet tegen. Maar dan nog... Het groeit als een gezwel uit. Twee jaar geleden had je daar dan nog die kunstenaars zitten, vlak voor de tramhalte. Weg! Orgeldraaiers? Misschien nog twee door de hele stad...

Vele zwervers... in de sterke minderheid. Sommige zijn zelfs pardoes verdwenen. Bijvoorbeeld mijn vriend Har, die nog wel eens bij me kwam eten. Enkele maanden terug is hij op een dag verdwenen, zonder aanleiding. Hij was er slecht aan toe; had kanker, hepatitis en kinkhoest tegelijk. Hij was 66 jaar, dus ergens is het wel niet zo vreemd dat hij zo plotseling is verdwenen...

Het begint donkerder te worden, de lucht is roze en de schaduwen hangen erg scheef. De gebouwen die in de desbetreffende schaduw haast de grond zouden kunnen bereiken, die kastanjekleurige gloed die je op een een of andere zowel wel als niet kan zien. Ook de zon is ergens achter de gebouwen verborgen. Gaat het overigens vannacht nog gebeuren?

Met mijn gitaar loop ik via de Vijzelstraat op de Munttoren af. trams en taxi's passerend... met zo'n gierend elektronisch geluid. Je kan nu echt wel het term “de Jeugd van tegenwoordig” gebruiken. Hoe vaak ik wel niet word uitgelachen, patatjes, afgekloven hamburgers of iets dergelijke naar mijn kop gesmeten krijg of uitgescholden wordt. Dit had je drie jaar geleden nog niet. Daar komt zo'n Landhaving-autootje aangereden. Ik schiet een steegje in en laat hem passeren. Die klootzakken kan ik alleen maar tegenkomen in een donker steegje waarbij ik ze zonder getuigen een flinke opsodemieter kan geven. Ik heb geen spoor om achter te laten. Geen BSN, geen ID, geen Chip... Helemaal niks... Ik ben een volstrekt vreemde die op het juiste moment zwerver is geworden. Ik loop via de Amstel richting de Halvemaansbrug. Ik kijk naar het Nationale Operagebouw, waar tevens ook bewegende neonreclame verschillende theatervoorstellingen voor de komende weken introduceert. Geen auto's meer in de

Kloveniersburgwal, enkel fietsen. De ouderwetse lantaarns die hier nu vanaf 2013 de vertrouwde oranje kappen hebben vervangen bezorgen een rij lichtjes aan de gracht. Ik loop door. Soms word ik toegeroepen door zo'n lul op de fiets of door een groep studenten. Die buitenlanders laten me met rust. Af en toe vaart er een rondvaartboot of een jacht met allemaal brullende studenten over de gracht voorbij. De grachtenhuisjes hebben hier en daar verlichte ramen.

Daarginds is mijn motorboot. Ik spring erop, leg mijn gitaar neer en trek aan het koord van de motor. Na vier, vijf keer trekken start de motor met een hevig gebrom, gevolgd met een pot-pot-pot-pot-geluid. Ik neem deel aan de gracht. Kijkend naar de lantaarns, fietsers en terrasjes bovenaan de kade... de passerende boten in het water. Woonboten zijn er niet meer... Althans niet meer in het centrum. Woonboten zijn sinds twee jaar uit het centrum verbannen, wegens vervuiling... zelfs op het Oosterdok... De plek die al jaren bekend stond om zijn woonboten. Alles moet groen zijn, ecologisch, en hoe je het ook allemaal maar mag noemen. Ik vaar op den duur richting de Nieuwmarkt, waar ik onder een laag bruggetje door moet. Ik neem nog net het Kasteel op het marktplein waar. Ik moet bukken. Dit is niet geschikt voor mensen met claustrofobie. Ik hoor hoe de motor door de tunnel galmt. Ik mis de oude stinkende grachtlucht, het is zelfs niet meer in deze tunnel te ruiken. Vervolgens via de Geldersekade, bruggetje onder, de Schreierstoren waarnemen en een oude pionvormige reclamezuil, waar ze de posters ook hebben vervangen door... jawel... beeldschermen met bewegende reclame. Ik ga de Prins Hendrikkade onderdoor, langs de Oosterdok, zie het Centraal Station, de treinen die af en aan rijden, het spoorviaduct onder, de Ruiterkade en ik bevind me op het IJ. Meeuwen krijsen, boten varen hier en daar voorbij, een sloopboot weerklinkt

in de verte en het water kabbelt onder mijn bootje. Op het grote scherm van het Eyegebouw worden trailers van films afgespeeld en ook de A'Dam-toren is in de greep van een gigantisch scherm met reclames over het gebouw. Ik kan net enkele opnames zien van twee mensen die op de schommels boven op het dak zitten. De donkere lucht veegt net de laatste zonnestralen weg. Ik kijk naar het Centraal Station en de grote overkapping waar AMSTERDAM in het rood op staat en waar de letters vervolgens weer verdwijnen en dan opnieuw een voor een oplichten. Ik draai het roer om.

Ik kom aan op een industrieterrein dat 2 jaar geleden failliet is verklaard. Een met onkruid begroeide kade, nog vrij nieuwe, doch verlaten loodsen, enkele lantaarnpalen, waarvan de helft het heeft begeven. Hier zit ik wel veilig. Momenteel is Amsterdam Noord nog wel een van de veiligste plekken. Waarom vele zwervers en oude vrienden dat nog niet weten ontgaat mij... Alleen ja, vrienden... Ik ben de eenzaamheid inmiddels wel gewend. Ik kom aan bij een wal van gras, daarginds is mijn huis op het woonbotenkerkhof. Als een favela staan de boten op elkaar gestapeld. Niet structureel, maar schots en scheef op elkaar. Sommigen liggen op hun dak of op hun kant en sommigen liggen door elkaar in het water, sommigen half gezonken en sommigen nog in prima status... De woonboot aan de waterkant is mijn huis. Met een loopplank naar de wal waar ik een kleine gedeelte heb omgebouwd tot een tuin, bestaand uit een tuinstoel, tafeltje, een waslijn aan twee bomen geknoopt, wat planten in een pot, waaronder een wietplant, lege bierblikjes en drankflessen. Ik meer aan, stap van mijn bootje af en loop via de loopplank mijn boot op, open de deur en... Home sweet home... Redelijk goed opgebouwd. Een gescheurde bank, salontafeltje met een volle asbak, lege

bierblikken en boeken, radiator op de vloer, boeken hier, boeken daar... een pickup met platen... Dingen in mijn bezit die ik in dat verschrikkelijke jaar had kunnen redden. Ik giet mijn tasje leeg, munten kletteren op tafel, ik tel de boel na... Iets van zestien euro... Bij elkaar opgeteld wat ik deze week heb binnengehaald. Nou, nog best veel. Nu tijd voor ontspanning... en niet alleen ontspanning. Misschien gebeurt het 's nachts weer; dat moment dat ik een wens kan doen. Drie nachten geleden kon ik er zes achter elkaar maken en de dagen daarvoor. Ik kan zo langzamerhand mijn lijstje met wensen uitspreken. Ook al geloof ik niet in wensen. Ik ga buiten zitten, enkele blikken bier, een fles whiskey en wiet. Ik rol een joint, ga achterover zitten en tuur naar de zwarte lucht en focus me op de plek waar de sterren de voorgaande keren verschenen. Ze vielen niet... Ze stegen de lucht in. Sinds enkele weken is dat een mysterie. Maar het lijkt erop dat weinig mensen ervan onder de indruk zijn.

Ik, Elmar,

'Kijk... Kijk, kijk, kijk... Daar zijn ze weer.'

Ik sta op de Wierdijk.

Opgewonden richt ik de lens van mijn Samsung S11 naar de lucht. Zowel in de lucht als of het schermje waren enkele seconden de sterren te zien. Ze schieten omhoog, een vuurstreep achterlatend, en vervolgens verdwijnen ze in het niets. Het waren er drie. Misschien komen er straks nog een paar. Het kabbelende water van het IJsselmeer zorgt voor het achtergrondgeluid in de stilte en in de verte zie ik in een rits, al dan niet op volgorde, rode lichtjes knipperen. De windmolens van Flevoland. Verder een groen knipperende boeilicht in het water en de verlichte ophaalbrug op de Houtribdijk. Verrek... Daar gaan er nog twee. Twee sterren schieten met een rotvaart voorbij... Een paar seconden zijn ze te zien en vervolgens verdwijnen ze spontaan. Ik zet mijn Samsung in selfiestand en begin te spreken.

'Dit is Elmar weer... Van ElmarFudd, Ik heb nu zojuist ook deze vreemde sterren mogen spotten en ik moet zeggen... Nu ik dit met eigen ogen heb mogen zien, dat het me wel naar mijn strot grijpt. Ik heb alleen de Youtubefilmpjes mogen zien, en de nieuwsarchieven... en ja, ik had ook wat slaap nodig enzo... Maar wow! Echt wow!... Ik heb het met eigen ogen kunnen zien...'

Het is stil en donker in de straten wanneer ik door de stad fiets en eruit. Vervolgens pik ik een stukje mee over de West-Friese dijk, waar ik over het donkere IJsselmeer kijk. Aan de andere kant staan de oranje oplichtende plantenkassen. De vuurtoren in de verte laat om de zoveel seconden het licht op me afschijnen. Achter me zie ik de lichtgevende Zuiderkerk. Ik

moet al meteen afslaan, want daarginds is mijn huis... Een boerderij zonder schuur... een lantaarnpaal voor de ingang. Vanuit hier kan ik Enkhuizen zien aan de horizon. Ik loop via het houten bruggetje over de sloot en vervolgens knarsen de stenen onder mijn voetzolen. Ik open de achterdeur, zet de fiets in de boet en bereid me voor om te gaan slapen. Ik ben alleen... Mijn ouders zijn overleden op mijn zeventiende. Een auto ongeluk. De erfenis en hun woning zijn naar mij gegaan. Ik vermaak mezelf met muziek, muziek maken, informatie, blowen, drinken, computeren, hacken... en natuurlijk vloggen. Ik bekijk mijn opnames nog een keer na, die ik, vlak na de ontdekking, op Youtube heb geplaatst. Ik ga gewoon door met vloggen... Fuck you all! Ik heb toch al een hekel aan de mensheid. Alleen ja... Nouja, wat heb ik dan fout gedaan? Ik ben tenminste niet zo kleinzielig als al die andere kakkerlakken op deze planeet. Elkaar aan de reet ruikend, volgend, bewijzend en presterend door het leven heen laten kakken. Nu zal mijn nieuwe vlog wel niet meer helpen. De ene vlog van zes weken terug waarin ik het eens over eenzaamheid en liefde ging hebben. Mijn woorden, mijn eigen mening en dan vooral vrijheid van meningsuiting. Dat die niet meer van deze tijd zijn weerhoud mij er niet van om mezelf te laten drogeren. Het is toch allemaal een grote hypocriete teringbende? Maar goed, het nieuws is natuurlijk ook weer zo lekker hongerig en nu heb ik de naam "Aanrandvlogger" gekregen, die oproept tot verkrachten, stalken en manipuleren... Juist, een hypocriete teringbende. Mijn bevestiging maakt me gelukkig.

Ik, Turan,

Nou, daar gaan we weer.

Ik haal mijn lul uit mijn broek, trek hem stijf en pak de tube knoflooksaus, waarbij ik de dop eraf draai. Ik richt mijn snikkel in de opening en begin eraan te rukken. Ik denk aan Derya... Dat geile chickie die hier elke woensdagmiddag, vanuit haar school een broodje döner komt halen, die reet... Whooot! En die tieten die ze heeft, dat geile smoeltje met die bruine kraalogen, dat zaadvragende lachje. Ze draagt meestal trainingsbroeken waarbij je die billen lekker ziet lubberen. Ik fantaseer dat ze nu hier langs komt, lekker met haar kontje draaiend de zaak binnenstapt, even haar lippen likt en een broodje döner besteld. Ik zeg dat ik een Turkse Pizza in mijn broek heb met een hoop knoflooksaus, ofzoiets. Ze springt over de balie heen en trekt mijn broek naar beneden waarna mijn enorme lul eruit floept. Dan zij mij pijpen met haar lippen en dat geile tongetje, ik haar tegen de balie duwen, haar trainingsbroek naar beneden, haar stringetje, waarbij die billen met de elastiek mee lubberen en mijn lul in haar kontje steken. Ohja, op en neer.... op en neer...

'Oh...Oooohhh... aaaaah!!!'

Het knoflookflesje vangt mijn fikse stralen zaad op. Ik heb een lekker broodje voor als die agentjes langs komen. Die vieze flikkers... Vervolgens draai ik de dop op de fles en schud er even het zaad mee door de knoflooksaus... Althans, zodat niemand meer weet dat mijn zaad erin zit. En god, wat is het soms fijn om besneden te zijn, dan is het rukken ook lekkerder, zo lekker met je hand over je eikel. Nou, ik verlaat het kantoortje met het flesje knoflooksaus, loop de zaak binnen, lichten aan, die hompen vlees aan een ijzeren stok tussen de heaters steken, laten draaien, broodjes klaarleggen en die shit...

Vervolgens scheurt er een scooter met een snerpnd geluid voorbij de etalage. Daar heb je Abdel en Iz. Het gesnerp verdwijnt even en komt vervolgens weer terug. Abdel en Iz zwaaien joelend naar me, rijden een eindje verderop en vervolgens scheuren ze weer terug.... Ze trekken een streep met de gierende remmen. Abdel zet zijn scooter uit. Mijn beide matties doen hun helmen af. Joelend rennen ze op de zaak af en bonken op de deur. Ja, ik was nog niet open, tot nu toe dan... Ik haal de deur van het slot en ik word geknuffeld door mijn matties...

'Strijder!'

'Homie!'

In dezelfde tijd kan ik het bordje op de deur even omdraaien naar "open."

Nou, die willen al meteen ontbijten met een broodje döner.

'Ja, eehm... Het vlees staat net op broer!'

'Ah Fuck it, Turan...!' snauwt Iz.

'Ik heb ook borek als je dat wilt.

'Is cool bro is cool...!'

Iz is bezig met een joint te draaien.

'Gast! Ben je gek ofzo man?'

'Ah! Wat nou? Die kutwouten in uniform...!'

'Abdel, doe die fucking shit weg!'

Het is nu echt nodig. Die vieze Landhaafflikkers zijn gearriveerd, zo'n patrouillewagen stopt voor de deur.

LANDHAVING REGIO ROTTERDAM. Vieze flikkers...

'Doe die fucking troep weg!' sis ik.

Hijgend raapt Iz met zijn vlakke hand het tabak en dergelijke bij elkaar en propt het in zijn zak. Zijn wiet had hij gelukkig nog in de zak zitten. Die vieze flikkers komen binnen.

Twee van die Hooligantypes, 2 meter, kaal of tondeuse, spitse neus, brede schouders... Je weet die shit wel.

'Zo, zo.' zegt de ene met zijn handen in zijn zij.
Neuk elkaar in de kont, vieze flikkers.
Ik schijt anderzijds bijna in mijn broek en volgens mij
ondergaan Abdel en Iz hetzelfde lot.
'Van wie is die scooter?' zegt die ander nors.
Iz en vooral Abdel kijken angstig en met draaiende ogen in het
rond. Een van die vieze flikkers buigt abrupt voorover en klapt
met zijn beide handen op de tafel. Een schok gaat door Abdel
en Iz heen. 'Ik vraag jullie wat!'
Bestel nou een broodje döner, kutsmeris. Vieze flikker!
'Eeeh...' zegt Abdel.
'Jij dus...' bromt die vieze flikker.
Hij buigt zijn gezicht naar hem toe.
'Wil je het nu echt gaan verkloten voor jezelf?'
Abdel zwijgt.
'Het is je niet geraden! Kijk maar uit... het recht van spreken is
verdwenen in deze buurt. Wij houden jou en je soortgenootjes
hier heel goed in de gaten! Heb je dat begrepen?'
Abdel kijkt die vent met grote ogen aan. Die vieze....
Landhaafflikker klapt zijn beide handen op tafel.
'Heb je dat begrepen?'
'Ja... Ja, meneer.'
Die vieze flikker geeft Abdel een schouderklop. 'Goed zo knul
en nu wil ik een broodje döner... Jij! Twee broodjes döner
graag.'
Je karma kan je krijgen, vieze flikker! Ik moet mezelf
beheersen om niet te lachen. Het lukt... Ik heb deze grap al zo
vaak uitgehaald....
'En een Fristi...' zegt die ene vieze flikker.'
'En een Sprite...' zegt die andere.
Nou, het vlees moet nu wel een beetje goed zijn. De twee
pitabroodjes waar ik zojuist mijn lul mee heb schoongeveegd

in de oven, het vlees is gelukkig nu zacht, met zo'n dönerscheerapparaat scheer ik de lappen vlees van de draaiende homp, in een pannetje doen, en in de oven.. Voor de zekerheid, want ik denk dat ik wel in mijn kontje geneukt in de cel ga worden als blijkt dat het vlees koud is. Die vieze flikkers gaan zitten, bij de bevende Abdel en Iz.

'Moeten jullie niks eten?' zegt die ene.

'Eeh... Wij hebben al gegeten.'

Dit gaat lachen worden; ik haal de broodjes uit de oven met een ovenschep en vervolgens het pannetje vlees. Ik snij de broodjes open, prop het vlees ertussen...

'Alles erop?' vraag ik.

'Ja, tomaat, uitjes, salade en knoflook.'

'Salade, knoflook en sambal.'

Nou, salade ertussen en die shit. Ik pak het desbetreffende flesje knoflooksaus en maak ermee een kunstwerk over de inhoud in het broodje. In zo'n papieren dingetje waar in rode letters "Döner" op staat, met zo'n vrolijk bakkertje erbij, servetten, in zo'n houten kom en lachen maar...

Ik geef ze het flesje knoflooksaus erbij.

Ze bedanken me niet eens...

Die vieze flikkers beginnen te eten.

'Jullie vermaken je wel hè?' zegt die ene.

'Eeh... jazeker...' zeg ik.

'Dat zal wel. Beetje roven, beetje overlast veroorzaken... Jullie vermaken je wel...'

'Ja,' zegt die andere vieze flikker...agent, 'niet voor niks dat het Ajax-buurt op de risicolijst van de overheid staat.'

'Ja, weet je wel niet hoeveel het heeft gekost om deze buurt te verenigen van de Feijenoord-buurt, omdat jullie haar naam besmet hebben?'

'Mmh... maar het broodje döner is wel lekker...'

Ja, lekker hè!

Die vieze flikker richt zich op Abdel nadat hij wat van mijn saus op zijn broodje döner heeft gespoten.

'Je boft dat we honger hebben, maar de volgende keer ben je van ons... Dan gaan we jou eens even laten opvoeden. Reken dan maar op de rotste tijd van je leven... Maat...'

De broodjes zijn inmiddels op. De agenten gaan van hun plaats.

'En denk maar niet dat we gaan betalen. Dit was een vergoeding voor dat gedoe met die scooter...'

Ze laten de troep liggen en lopen naar de ingang.

'Zie jullie wel weer eens op de Landhaving-app... Toedeloe!'

Gelukkig, die zijn weg. Ze stappen in de auto nadat ze ons nog even hebben bekeken met die kutkoppen, starten de wagen en rijden weg. Dan komt het, ik barst in lachen uit.

'Ja wat!' zegt Abdel geïrriteerd.

'Ik heb... Ik heb...'

'Heb je wat? Ben je ontmaagd?' zegt Iz.

'Ik heb mijn... in dat flesje knoflooksaus...'

'Verstand?'

'Sperma...'

'WAAAAT!'

Die twee beginnen te gieren van het lachen. Iz pakt het flesje en maakt er trekkende piemelbewegingen mee. Ik ga vanachter de toonbank vandaan en we geven elkaar de boks.

'Whoojoh broer! Held!'

'Strijder!'

'Ja... en niks doorhebben, vieze kankerflikkers...' gier ik.

Even later maak ik drie broodjes voor ons klaar.

'Yo broer... Zet de TV eens aan...' zegt Iz.

Ik pak de afstandsbediening bij de kassa weg, richt hem op de flatscreen bovenin een hoek van de zaak en druk op een

knopje. Nieuws...

'Nog iets te drinken?'

'Ja, een Uludag groen...'

'Fanta...'

De broodjes, samen met Fanta, Uludag en Fernandes Cherry en twee flesjes met zuiver saus, plaats ik op het dienblad en vervolgens loop ik naar mijn matties. Ik neem plaats, we pakken ons eten en al kauwend kijken we naar de TV.

Pinkpunchnieuws begint net.

'Jezus, gaan ze weer...' zeg ik.

Op het scherm zijn weer die fokking sterren te zien.

Manipulatie, afleiding... Net zoals al die shit met die gespotte Ufo's. Dit kan een kind van drie zelfs monteren.

'Die Aanrandvlogger ElmarFudd uit Enkhuizen heeft ook weer een duit in de zak gedaan... Jawel... Alsof nog geen hond het wist heeft hij ook maar eens zijn mobieltje gepakt om deze sterren te filmen... Kijk, daar gaan ze... 1, 2, 3.... En ja... 4 en 5! Nou leuk ElmarFudd... Nu mag je weer verder met meisjes stalken en als je dan toch beet hebt, steek hem niet in het verkeerde "sterretje". Dat doet een beetje au bij zo'n arme meid... Kijk, hier zijn die berichtjes die hij een keer verstuurd heeft... Zelig gewoon. Misschien moet je gewoon lekker een foto van je zusje aan de muur hangen en je daar op gaan fapperdefapperdefappen...'

'Vieze kankerjournalist...' gromt Abdel.

'Echt wel...' snauwt Iz... 'en dan moeten wij ons maar netjes gedragen?'

Ik, Nathaniel,

Ik weet niet waar ik ben.

Vanaf de achterbank kijk ik van raam naar raam en tuur uit over de baanvakken van de snelweg, met auto's aan onze zijde die op bijna hetzelfde tempo met ons meeliften, en de auto's die ons passeren op het andere baanvak. Mijn ouders zitten voorin en ik voel dat ze absoluut niet in staat zijn om te praten of om vragen te beantwoorden. De rit duurt lang... Waar ik voorheen intens kon genieten van alles wat ik maar hoefde te zien en het feit dat ik nieuwe dingen op me nam, ver van huis, voel ik nu angst en een voorbereidende heimwee. Wat het precies is, en waar? Dat weet ik niet. Iets met Klooster van de CBG... ergens in Limburg. Momenteel zie ik door het autoraam de auto's en vrachtwagens over de snelwegen, bruggen, kanalen met voorbijvarende boten, lantaarnpalen, een spoorweg, vele industriegebieden, lichtmastreclames met bewegende beelden, afslagen, hoogspanningsmasten... Ik kan net niet zien wat er op de blauwe bestemmingsborden staat. Ik had iets gezien wat leek op Maastricht... maar dan wel vele kilometers verderop. Ik durf het nog steeds niet aan mijn ouders te vragen. Ik wil boos worden, maar dat durf ik ook niet.

Ergens voel ik me opgelucht wanneer de tiktak van de richtingaanwijzer aangaat en de auto de snelweg afrijdt... Weg van die eindeloze snelweg, waar de vele vragen zelfs "onbeantwoorder" lijken te zijn dan... Nou, nee, het heeft toch te maken met het feit dat we waarschijnlijk bijna bij de bestemming zijn. Laat het dan maar komen, denk ik dan. We rijden door een heuvelachtig, ruraal gebied; de ouderwetse dorpjes, met hun kerkjes en nieuwbouwwijken, de boerenweggetjes, voorbijrijdende tractors. Ik durf zelfs voor

de zekerheid niet te vragen of dit toevallig Limburg is. Mijn moeder haalt haar neus op en begint te snikken. Dit is iets wat me juist nog ongemakkelijker doet voelen. Het septemberzonnetje laat een goudlichtbruine kleur over het landschap schijnen... De herfst komt dichterbij; het voelt zoals de jaren hiervoor. Het buitenspelen, de herfstvakantie die steeds dichterbij komt, logeren bij opa en oma. Het geeft een warm gevoel, maar dat warme gevoel wordt al snel weggevaagd. De jaren hiervoor zijn verleden tijd... voor de komende zeven jaar dan. Maar dan ben ik al te groot om te spelen en om te logeren bij mijn opa en oma. Misschien leven mijn opa en oma dan al niet eens meer...

De tiktak van de richtingaanwijzer gaat opnieuw aan. We begeven ons inmiddels in een kale omgeving, voornamelijk bestaand uit grote stukken boerenland en rietvelden... Met heel in de verte een boerderij en een kerkje van een een of ander dorp. Het zachte gegier van de elektrische auto neemt toe nadat hij de bocht is omgeslagen. Een lange weg, met daar in de verte een groot huis, een heel groot huis. Het ziet er ouderwets uit; volledig van beton, met een rieten dak. Dit is dus een klooster? Ondanks het feit dat het er heel oud uitziet, is het CGB (in plaats van CBG) logo boven de ingang wel erg "nieuwewets." Waarschijnlijk kan ik mijn hand in die letters steken. Moet ik hier naartoe? Moet mijn leven hier verdergaan? Ik word nu al depressief als ik al die kinderen daar zo zie spelen. Ik zie nu al dat het niet speelt zoals... eeh... ja... zoals het echte spelen. Spelen spelen, ja, hoe zeg je dat? Ze spelen terwijl ze alleen maar hier mogen spelen, en nergens anders. Dat niet alleen... Sommigen doen heel erg raar: ze schreeuwen, kreunen, maken vreemde bewegingen, trekken rare gezichten. En zijn dat nou de mensen waar ik het van moet hebben? En die gezichten, ik

word er bang van. Dit hou ik niet zeven jaar vol. Alsjeblieft...
Laat dit een nachtmerrie zijn. Ik wil naar huis.
'Nou... hier is het dan...' zucht mijn vader. Hij zet de auto stil.
Een vrouw merkt ons op en loopt op ons af... Op den duur
komt er ook een man naar buiten gelopen. Het heeft een zwart
pak aan, met stropdas, een kaal hoofd met grijze plukken bij
zijn slapen, en een bril. Ik voel dat mijn oren gaan gloeien en
mijn knieën knikken. Zowel die vrouw als die man lopen op de
auto af, wij stappen uit.
'Dus jullie moeten de ouders van Nathaniel zijn...' De aandacht
wordt op mij gericht. 'Ben jij Nathaniel van de Kerck?'
Misschien valt het wel mee... Die blik lijkt me wel erg aardig,
haast aardiger dan die van mijn opa en oma. Ze schudden me
hartelijk de hand en vervolgens die van mijn ouders. Ze heten
Hendrikus Kralenberg en Josefien van Nunspeet. Meteen
krijgen we een rondleiding. Ik loop langs de spelende kinderen,
in alle vormen en maten. Sommigen kijken me aan. Dit zijn
geen blikken van spelende kinderen...
'...en dit monumentale gebouw is gebouwd in 1325 en na vele
restauraties staat hij nog steeds overeind...' zegt de man. We
lopen naar binnen. Ik moet dus vanaf nu, de komende zeven
jaar, in deze muffe vieze lucht rondhangen. Ik vecht in alle
macht tegen de tegenstrijdige gevoelens om al mijn krachten te
verzamelen.
En nog steeds weet ik niet waarom ik hier ben. Was het echt zo
erg wat ik deed? En ik ben nog jong...
'En dit zijn de slaapzalen...'
Een krappe kamer volgepropt met stapelbedden, een betonnen
vloer, kleine raampjes... en nog altijd die vieze muffe oude
lucht. Beheersen, ik moet beheersten... Het is maar voor zeven
jaar... Als ik me sterk hou overleef ik het wel...
'...en dit is de eetzaal...'

Een een of ander middeleeuws keet... Lange houten tafels en bankjes. Er wordt overduidelijk al gekookt en aan de geur te ruiken zal ik het niet lekker gaan vinden.

Ik voel me toch wel absoluut niet prettig bij de té sympathieke blikken van die man en die vrouw. Ze snijden door mijn lichaam heen. Ik krijg er de rillingen van. We gaan naar de spelletjesruimte... Geen TV, geen gameconsole... slechts ouderwetse bordspelletjes. En een orgel. Daarna wordt het blijkbaar tijd voor de zakelijke dingen. We gaan naar een kantoortje... Alles, de meubels, lampen, kasten, is er stokoud. De man gaat achter het bureau zitten... Het enige nieuwerwetse hier is de vingerafdrukplaatje en de computer... Nouja, die computer is voor deze tijd ook wel oud. Ik moet mijn duim op het plaatje afdrukken.

'Nathaniel van de Kerck... Geboren op 2 mei 2009 te Vroomshoop... Syndroom van Asperger, ADHD en Theatrale stressstoornis... Risicorang: 89%... ADHD en Asperger vastgesteld op 16 april 2009... De aanleiding: vele schoppen geven in de baarmoeder... Impulsief gedrag en seksuele afwijkingen... Vastgesteld op zijn derde... Heeft op drie verschillende scholen gezeten omdat mensen moeilijk met zijn stoornis konden omgaan...'

Wist ik hier allemaal van? Ze komen met nog allemaal termen waar ik nog nooit van heb gehoord. Waarschijnlijk iets voor grote mensen. Maar ik ben toch nog geen groot mens?

Uren zijn er inmiddels verstreken... Ik durf mezelf nog steeds niet aan te sluiten bij de groep waar ik het de komende jaren mee moet uithouden. Ik voel me er op een een of andere niet geschikt voor... Ik zal het toch wel weer gaan verpesten. Ik zit op het gras, uitkijkend over een rietveld, naar de zakkende septemberzon... Dat kerkje in de verte... De lucht lijkt steeds

paarser te worden en het lijkt erop alsof de zon door elkaar is geprakt in de lucht... Klaar om weggespoeld te worden door de duisternis. Het is stil. Op het geluid van de spelende kinderen na... Ik vraag me nogmaals af wat ik hier doe... en nogmaals... en nogmaals...

'Nathaniel... Wat zit je hier zo alleen?' hoor ik achter me. Het is die Josefien. Haar rimpelende gezicht kijkt me weer zo lief aan terwijl het door me heen snijdt.

'Eeh...'

'Wij gaan over vijf minuten eten. Dan stellen we jou even voor aan de rest. Wie weet maak je hier wel vriendjes, “mmmh?”'

Die strakke glimlach op haar gezicht, met haar lippen op elkaar.

Zo lief dat ik er bijna van moet huilen en me schuldig voel over mijn oordeel over deze plek.

De borden en bestek staan al op de lange tafels, en al lachend, babbelend en fluisterend nemen de kinderen (en enkele pubers) plaats op de lange houten banken. Josefien kucht. Het is meteen stil... of de laatste beetje geluiden verdwijnen alvorens het helemaal stil wordt.

'Jongens en meisjes... Ik wil even jullie aandacht. Sinds vandaag is er een nieuweling bijgekomen. Nathaniel... kom maar even naar voren.'

Ik ga van de plaats, de afvragende en starende kinderen rondom mij achterlatend, naar Jozefien.

'Dit is Nathaniel van de Kerck, 11 jaar... We gaan ervoor zorgen dat hij hier zich thuis voelt... Nou ga maar weer zitten, want Hendrikus heeft een heeeerlijke maaltijd gemaakt. Namelijk appelmoes met piepers.'

Gejuich door de zaal. Ik wil niet mee juichen, ik ben geen mongool. Hendrikus komt, samen met enkele andere gezusters,

naar binnen gelopen met een grote pan. De moes wordt met een pollepel op de borden gekwakt... Er wordt niet echt gelet op het morsen. Niemand geeft erom lijkt wel. Het ziet eruit als appelmoes dat al eens eerder is uitgekotst. Ik kijk nogmaals naar mijn genootjes. Ik kan aan al de gezichten concluderen dat ik niet onder die groepering zal vallen. Ze lijken amper bereikbaar voor een ander te zijn. Ze maken soms domme grappen tussendoor... als het grappen mogen zijn, het klinkt allemaal zo bazig, dominant maar ondertussen... Die gedachte veranderd al snel wanneer mijn oog valt op een meisje rechts tegenover me. Zij lijkt wel een stukje cooler. Ze heeft erg lang zwart krullerig ruw haar en groene ogen, een vrij breed en hoekig gezicht, redelijk mager... een dunne nek, enkele sproetjes rond haar neus. Aan haar houding te zien lijkt ze hier ook niet op haar plaats te zijn.

Ik, Winfried,

Samen met mijn collega Thom rijd ik terug naar het bureau, om, jawel... de auto te verwisselen. Onze dienst in Rotterdam zit erop en aangezien er Regio Rotterdam op onze auto staat, mogen we daar niet mee buiten de gemeente patrouilleren.

Thom zit me weer te vervelen met zijn domme kutgrappen en ik erger me aan onderdanige huilerige toon van hem... alsof zijn parkiet dood is, alsof hij zich ergens voor schaamt, maken de grappen alleen nog maar irriterender. Ik kan pas met hem meedenken als het serieus wordt.

'Die vuile godverdegodverdommese kutturken!' zegt hij met die ene huilerige toon, 'had je die smoel gezien dan van die ene scootergeitenneuker? Ik wou zowat mijn stok pakken en zijn tanden uit zijn bek rammen...'

“Zun twandum uiw ze bek rammu.”

Ik zal eens wat anders in je bek schuiven.

Afijn, dit soort uitlatingen bewaren we altijd voor in de auto...

Zou niet goed zijn voor onze reputatie om hiermee, in uniform, te koop te gaan lopen.

'Die scooter heeft hij zeker gejat... of...!' Ik begin nu zelf keihard te lachen... 'Ingeruild voor zijn kameel...'

Nou, allebei de slappe lach hebben. En daarna wordt het prompt bloedserieus.

'Binnenkort... als die Ajax-wijk Kamelenneukers weer lopen te fucken, dan is het, Landhaving Niveau 2 inschakelen en rammen en schieten maar. Dan zorgen we ervoor dat die wijk schoon is. Al die verkrachtingen, oude mensen overvallen...'

'...ja, en steken, en drugs dealen, en minderjarige meisjes loverboyen...'

'...overlast zorgen met een scooter...'

'...ook nog...'

'...Als we die wijk even gaan uitbaggeren dan scheelt dat weer een hoop belastingcenten...'

'...Geen verkrachtingen en berovingen meer...'

'...ja...'

'...en broodjes döner kan je overal wel krijgen...'

'...Ja, bij de normale Turken...'

'Moest je hier nou niet afslaan?'

'Godverdomme!'

Ik trap op de rem. We zijn inmiddels vlakbij het centrum. Een RET-tram suist voorbij. Nou wat een toeval... De bewegende reclame op de zijkant van de tram begint met het spotje van de Landhaving... Een vrouwenstem zegt: "Landhaving... Voor veiligheid, voor eer, en voor vaderland! Like ons op Facebook. Volg ons op Twitter..." Natuurlijk, dat komt door onze chips en alle bijbehorende factoren, dus zo toevallig is deze reclame niet. De tram tijd verder.

Ik draai de auto om alsnog de weg naar het bureau te nemen.

En even later rijden we Rotterdam uit met het landelijke Landhaving autootje. We rijden via de snelweg langs de industriële gebieden van Rotterdam. Met de rokende schoorstenen, een goederentreinspoor, containervelden, hoogspanningsmasten, de grootste windmolen ter wereld in aanbouw en vervolgens zetten we onze koers voort naar Noord-Holland, kijken of er daar wat te beleven valt... Het afwachten op de oproepen is tergend.

'Nou, waar gaan we nu eens controleren?' zegt Thom met een verveelde huilerige toon. Hij draait een shaggie.

'Hey! Niet roken in de auto! Dat is sinds 1 januari de regel, weet je nog?'

'Oh? Maar het raampje staat toch open?'

'Wil je je baan verliezen...'

'Neuh...'

'Nou doe die troep dan godverdomme weg! Godverdomme hé, teringzooi, kutdag, kutbaan!'

'Nou... okeu dan...'

Hij stopt zijn pakje shag in de dashboard kast.

'...je vergeet kutwetten!'

'Hey! Respecteer de wetten van Het koninkrijk der Nederlanden in de naam van de koningin hè?' snauw ik.

'Ik bedoel... als je een peuk wilt roken...'

'Eehm ja... dat wel...'

'Hey ik heb een mop...'

'En dat is?'

'Wij mensen stammen af van apen hè? Daarom eten wij geen apenvlees...'

'So...?'

Hij grinnikt.

'Nou, waarom eten de moslims dan geen varkensvlees?'

Nou, voor de eerste keer in zoveel tijd zorgt hij ervoor dat ik om hem kan lachen. Maar wat zullen we... Wacht eens even...

'Je weet toch wel die ene Aanrandvlogger uit Enkhuizen?...'
begin ik.

'Oh ja... die stalkvlogger, terroristenvlogger...'

'Pinkpunchnews noemt hem tot nu nog Aanrandvlogger...'

'Ja, met die sterretjes die hij gefilmd heeft vannacht...'

Thom smooit een benepen lachje.

'Ja, ter afleiding... De slimmerik! Maar daar trappen we niet in...'

'Nee, precies, daar trappen we niet in.'

'We kunnen wel even een bezoekje bij hem brengen...'

'Maar dan moeten we helemaal naar Enkhuizen, dat is 6 uur rijden vanaf hier...'

'Ach, we zitten nu toch in de landelijke dienstwagen.'

'Winfried, waarom moeten WIJ nou helemaal naar Enkhuizen?'
'We zouden toch vandaag Noord-Holland en Flevoland onder de loep gaan nemen? Nou tussendoor komen we in Enkhuizen terecht... en zo over de dijk naar Flevoland... en dan weer via Amersfoort en Utrecht weer terug naar regio Rotterdam? Dus houden we tijd genoeg over voor die Aanrandvlogger. Dan eet je even wat later.'

'Ik vind dat alleen maar klote...'

Man, zet toch niet zo'n jankstem op. Je komt eerder over als een jaren 80 nicht dan als een Eervolle Landhaving, gesticht door het Koninkrijk der Nederlanden.

'Ja, ik ook. Maar kom op, lekker stukkie rijden.

'Oké...'

'Maar eerst nog even een kleine pauze.'

'WHRROOAAAAAAH!!!'

Terwijl ik woest met mijn kop in het rond schud, grijp ik Thom bij zijn oren vast en laat ik hem mondeling mijn pap in nemen. Zo, dat moest er even uit. Ik ben weer wat frustraties kwijtgeraakt en klaar voor de lange rit. Hoe laat is het? Half 2. 'Mmmw... mmmww...' Witte slierten hangen uit Thoms mondhoeken. Ik open het raam met een schakelaartje aan de deur, deze schuift naar beneden en Thom spuwt het goedje uit, maar begint vervolgens te kotsen.

'Godverdomme Thom!'

Nadat hij klaar is met kotsen begint hij te huilen.

'Sorry...' piept hij... 'Het smaakte naar knoflook... en...'

'JE HEBT GODVERDOMME HET LOGO VAN DE LANDHAVING, GESTEUND DOOR HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN, ONDERGEKOTST! MONGOOOL!!!'
Ik kon door de spiegel zien hoe het logo werd bedekt door een veeg kots. Thom krimpt zich in op de stoel en smooit allemaal

gehuil uit.

'Het spijt me zo! Het spijt me zo!'

Nouja, de tijd begint daarentegen ook te dringen. Ik start de auto. We verlaten de plek naast een rivier onder een viaduct, gaan de snelweg op. Die lul van een Thom loopt nog steeds te miepen over hoe stom hij wel niet was geweest.... Hij begint zichzelf zelfs te slaan.

'En dan mijn pappa... en mijn mamma... Als die dit horen, dan wordt ik verbannen uit de familie... Verbannen als normale Nederlander... Als landhaver...'

Ik begin nou toch wel een beetje medelijden te krijgen.

'Stil maar Thom...'

Ik sla af bij een tankstation om bij een carwash binnen te rijden. Er staat al een man klaar, die vragend naar de veeg kots op de deur kijkt.

'Och... Mijn collega is soms wel eens wagenziek.'

Ik, Vincent,

Ik zucht heel diep...

Moet ik straks weer helemaal naar Hilversum en daarna zal ik wel weer pardoes het land in moeten trekken met Eric, een lul van een cameraman. Ja, je moet wat over hebben voor 3000 euro in de maand.

Ben ik straks weer een week van huis en moet ik weer in zo'n stinkende pension slapen met die vent. Ik zit op de veerboot naar Den Helder, kijkend naar de zonsopgang, en luisterend naar al die kutmeeuwen om die boot heen. Eric, die helemaal uit Dordrecht moet komen, zal ik gaan treffen op Amsterdam Centraal. De boot meert aan op steiger Teso, en samen met al die autootjes, fietsjes en mensjes, loop ik de terminal af. De bus naar het station pakken, door Den Helder rijden.

Voor de stationsgevel tref ik een groep dames.

'Goedemorgen dames, ik ben Vincent van Pinkpunchnews.

Herkennen jullie mij...'

'Ooh jaa...' zegt die blonde. (Wat een tietten)

'Wij liggen helemaal krom om jouw nieuwtjes...' zegt de ander.

'Ja, vooral over die Aanrandvlogger in Enkhuizen. Wat een loser zeg. Hoe jij die lekker aan het fucken bent. Geweldig.'

'Ja, inderdaad... Maar ik heb nu wel even een tietten-foto nodig voor de dagelijkse kost van de sitebezoekers en mijn vraag is of jullie even je tietten willen ontbloten.

Zonder tegen te strubbelen, stropen ze hun t-shirt naarboven en ontbloten ze hun tietten. Met mijn smartphone schiet ik een paar foto's.

'En jullie kont?'

Nou, ze stropen hun broek naar beneden en drie van die heerlijke konten steken omhoog. Ik voel mijn pik kloppen.

Passanten van het winkelcentrum staan even stil. Een paar van

die negers, ouwe mannetjes, pubertjes... Gefluit, geroep. Maar ik heb nu een paar foto's.

'Dankjulliewel, fijne dag hè...'

Ik loop door. Wat er gebeurt tussen die glurende passanten en die dames ontgaat mij. Ik loop de stationshal in, inchecken, en op het perron staan net twee dubbeldekkers van en naar Nijmegen klaar. Ik stap vluchtig in de trein, ga naar de plee en haal de smartphone tevoorschijn en mijn lul uit mijn broek. Ik swipe van die tietten naar die konten terwijl ik aan het fappen ben... Mijn zaad spuit op den duur tegen de muur, plee-bril en wc-rol houder. Zo, dat moest er even uit. Ik loop naar de coupé en zoek de eerste de beste stoel uit. Daar upload ik de foto's naar de "fapstuff" pagina.

Nou, de laatste loodjes van de reis. Met die galbak van een Eric naast me zit ik in de trein naar Hilversum, die net Amsterdam Centraal verlaat. Amsterdam loopt lekker vooruit als ik alles zo vanuit het raam mag bekijken. Hip, vlot, modern, cool, futuristisch. Daar kunnen ze in de Kop van Noord-Holland nog wel een puntje aan zuigen.

'Godverkut zeg... geile foto's heb je geüpload...' kwijlt Eric.

'Daar heb ik effe lekker op zitten fappen. Werkt wel goed als je een ochtendlul hebt...'

Ik krijg het benauwd wanneer ik merk dat vele gezichten van passagiers onze kant op draaien.

'Hoe je dat toch ook voor elkaar krijgt...'

'Ja, kwestie van techniek.'

Tsja, die passagiers... Stelletje hypocrieten; schreeuwen om tietenfoto's, maar erover praten mag niet? We leven toch niet in de jaren 50?

'Zeg...' begint Eric, 'In Hilversum heb je zo'n privéhuis. Zullen we daar na het werk even naartoe gaan? Ik heb wel zin om

even te neuken. Zeker na het zien van die foto's.'

'Lijkt me een goed idee...'

'Ja... Lukt het bij jou ook maar niet met die mokkels?'

'Nee... Nouja, wel om tietenfoto's te maken, maar daar is het ook mee gezegd.'

'Ja...'

Ik word gebeld. De trein scheert net Weesp voorbij. Het is mijn baas Robbert.

'Ja...'

'Vincent... Ik neem aan dat je onderweg bent?'

'Ja, binnen een kwartier, twintig minuten ben ik in Hilversum.'

'Ah, dat is mooi... Het programma bespreken we straks even...'

Waarschijnlijk moeten jullie naar die Aanrandvlogger...'

Rijd je verdomme net uren om in Hilversum te komen, mag ik straks weer voor de helft terug... Teringzooi.

'En we hebben een invaller vanuit de andere hoek. Ene Mikey van De Dagelijkse Inhoud.'

'Oh?...'

'Ja... Behandel hem wel een beetje goed, het is onlangs uitgegaan met zijn vrouw en nu is hij erg prikkelbaar...'

'Die Turkse?'

'Ja, hij is erg in de war nu. Vanochtend dachten we dat hij dronken was... Toen het busje hem afzette viel hij meteen op de vloer... Wij kijken wat er aan de hand was. Lag hij daar te huilen.'

'Ah gossie...'

'Hij begon toen ook van die jankerige Turkse liedjes te zingen...'

Afin, jullie moeten hem wel een beetje onder bedwang houden en hem schouderklopjes geven.'

'Oké...'

'Ohja, geile foto's heb je gemaakt... Ik heb me er net even op zitten aftrekken.'

'Oh leuk...'

'Ja... Wat kwam er een hoop zaad uit zeg. Alleen jammer dat die ene linkse een puist op haar linkerbil had...'

'...ja...'

'Maar zien we jullie zo?'

'Ja...'

'Okay...Tot zo... Nee, Mikey, stil maar...'

Ik hang op.

De trein arriveert Hilversum. Mensen stappen uit en in. Het is erg druk op het station. De omroepvrouw, die reinigingsbots van CSU, flietsende reclamespotjes met allemaal hoopvolle beloftes van de NS.... zo'n hologram van een slijmende conductrice met herhalende beloftes... Fijn... Nu weer de sprinter naar Media Park pakken... Hadden we in Naarden-Bussum eigenlijk ook kunnen doen. Zo blij ben ik nog steeds dat onze nieuwsgroep wordt gesubsidieerd door het gewone landelijke nieuws en we een plekje kregen in de Media Park. Nouja, de sprinter baant zich naar het Media Park, daar uitstappen.

Wij hebben een mooi plekje gekregen aan de Rudi Carellaan, vlak bij die fontein. Drie units op elkaar gestapeld. We lopen het gebouw binnen en komen meteen in de kantine terecht. Daar zien we Mikey zitten, verdwaast voor zich uit starend met een kop koffie in zijn beide handen geklemd.

Het is verder stil in het gebouw. De rest is natuurlijk al het land in getrokken om nieuws te verzamelen.

Ik zet een kartonnen bekertje onder de koffieautomaat, waarbij het zoemende geluid de beker doet vullen.

'Goedemorgen Mikey...' zeg ik.

'Goedemorgen...' zegt Eric.

'Oh.. Hallo...' zegt Mikey, en hij begint te huilen.

'Wat hoor ik nou over je vrouw?'

'Ja, het is OVER en UIT...' Zijn gezicht staat nu net zo opgefokt als in de vele vlogverslagen van hem. 'DIE HOER! Alles is voor niks geweest... Helemaal VOOR NIKS OP ERDOGAN GESTEMD...'

Hij buigt voorover en met zijn twee armen vangt hij zijn gezicht op.

'En zo gaat dat al mijn HELE leven! Alles doe ik voor NIKS... Mijn besnijdenis was helemaal voor NIKS, mijn optreden als STROOPWAFELPIET was ook HELEMAAL voor niks... Al die linkse landverraders... en ook die rechtse... ALLEMAAL verraders! Vuile NSB-ers... Als HITLER er nog was, dan ZOUDEN ze verdomme AL onze VRIJHEID afnemen!'

'Maar wat heeft dat met je vrouw te maken?'

Hij laat zich opnieuw in een zee van verdriet vallen.

'Mijn vrouw is gewoon een vuile HOER... Ze zuigt de PIK van ERDOGAN met die vieze vuile BESNORDE bek van haar!'

'Maar ze heeft jou toch ook aan je pik gezogen?' vraagt Eric.

'Oh nee! Met die vuile snor van HAAR! Geen DENKEN aan!'

En al dat HAAR op haar TIETEN!'

'Maar het was toch jouw vrouw?'

Weer stort Mikey in. Hij komt niet meer uit zijn woorden.

'Godverdomme jongens... Noemen jullie dit troosten?'

Daar staat Robbert, in de deuropening.

'Ik wil naar MAMAAAAAAA' huilt Mikey vervolgens.

Robbert loopt op hem af en legt zijn hand op zijn schouder.

'Wil je nog wat warme chocolademelk?'

'Jaaaaaaa...' blèrt Mikey.

En even later zitten we met zijn drieën om tafel in de kantine.

Mikey zit wat te schommelen op zijn stoel met een half opgedronken bekertje chocolademelk in zijn handen. Hij zit

alsof hij aan het koukleumen is in Auschwitz.

'Goed...' zegt Robbert, 'Het is nu negen uur en we moeten nu even snel zijn. Jullie nemen met zijn drieën die Aanrandvlogger voor jullie rekening. Via jullie nieuwe unieke app weten jullie waar hij uithangt. Als jullie daar dan zijn, doe jullie ding, gebruik dingen tegen hem en zorg ervoor dat er wat te lachen valt. Ohja... dat grapje over die sterren, dat jullie dan dat verwijzen op zijn sterretje... met dat hij zelf eens een keer in zijn sterretje genomen moet worden... Die grap moeten jullie ook maken.'

Mikey begint weer luidruchtig te huilen. 'Sterretje... Turkse vlag...'

Vervolgens begint hij tussen zijn verdriet door een zoetsappig Turks liedje te zingen.

'Stil maar Mikey...' zeg ik maar.

'Ja, ben schizofreen... daar slik ik medicijnen voor...'

'Wat?'

'Niks...'

'Vanavond naar Huize Melanie?' vraagt Eric aan Mikey,

'Misschien vrolijkt je dat wel op.'

Het antwoord van Mikey is geheel onduidelijk.

We lopen naar de parkeergarage om met de perswagen verder te rijden. Het is een roze Opel Vivaro-busje met het Pinkpunchnews-logo op de portieren.

Ik ben de bestuurder. Ik pak het sleuteltje, druk op het slotknopje waarbij een dubbele bliep en geknipper van de koplampen, de deuren ontgrendelt. We stappen in, Mikey met zijn zwaar aangeslagen kop en Eric met allemaal irritant gewauwel.

De portieren klappen en schuiven dicht.

Ik start de wagen begin te rijden.